



Arrest

nr. 165 301 van 6 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
- 2) de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2015 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel om het grondgebied te verlaten – Asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 29 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DECALUWE, die loco advocaten DEHAENE L. en DELTOUR D. verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mola Khel (Jarobi, Tezin area, district Sorobi, provincie Kabul). Bij aankomst in België verklaarde u geboren te zijn op 31 juli 1999 en aldus zestien jaar oud te zijn. U zat in de achtste graad toen u Afghanistan diende te verlaten.

Uw vader gaf les in een middelbare school. Hij onderwees ook Engels. Af en toe ging hij naar het districtscentrum van Sorobi om er de lonen van de leraars op te halen. De Taliban beschouwden hem

als een spion. Zij stuurden uw vader twee dreigbrieven en vroegen uw vader te stoppen met zijn werk. Uw vader gaf hier geen gehoor aan. Op een dag kwamen de Taliban naar jullie huis en doodden uw vader. U en uw drie jaar oudere broer konden via de achterdeur ontsnappen en doken onder in het huis van een oom. De Taliban wilden jullie rekruteren voor hun gewapende strijd en zijn naar jullie op zoek gegaan. Omdat uw oom jullie niet langer kon beschermen, werd het vertrek van u en uw broer geregeld.

U reisde via Iran en Turkije naar Bulgarije dat u naar Turkije repatrieerde. Vervolgens kwam u via Bulgarije, Hongarije (waar u volgens de informatie op 14 april 2015 een asielaanvraag indiende), Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. U was negen of tien maanden onderweg. U geraakte van uw oudere broer gescheiden. Op 30 april 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviséerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, afgeleverd op 15/05/1392 (komt overeen met 6 augustus 2013), neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Afghanistan gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 17 juli 2015 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij analyse van de gegevens aangeeft dat u 19,7 jaar oud bent, met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Dat u op 31 juli 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het weinig waarschijnlijk is dat u in Mola Khel geboren bent. Immers, de bronnen tonen aan dat de regio Tezin bijzonder hard getroffen werd door de oorlog die er woedde. De informatie die dateert van 1997 (wellicht kort na uw geboorte) geeft aan dat van de 19 dorpen die Tezin telt, op dat moment zeven dorpen "abandoned" of onbewoond waren. Onder deze dorpen ook Mola Khel, waar u zou zijn geboren en altijd zou hebben verbleven. Dat u in een volledig 'abandoned' dorp zou zijn opgegroeid, is weinig waarschijnlijk, net als het feit dat dit gegeven u blijkbaar nooit zou zijn opgevallen: gevraagd of er ooit een tijd was dat mensen van uw dorp omwille van de oorlog moesten vertrekken uit uw regio, zegt u dat dit nooit het geval was (CGVS, p.13), of beweert u

dat u te jong bent om op de hoogte te zijn van dit soort zaken (CGVS, p.14). Als u nogmaals gevraagd wordt of u kan bevestigen dat het dorp ooit totaal verlaten werd, zegt u: "Dat heb ik nooit gehoord" en "Ik weet het niet meer" (CGVS, p.18). Dit is bevreemdend. Dat een inwoner van de regio niet op de hoogte zou zijn van dergelijke migratiebewegingen of van het feit dat zijn dorp vrijwel volledig onbewoond was, is uitgesloten. Als het CGVS voorts opmerkt dat de info aantoont dat nagenoeg alle huizen in uw regio in de oorlog werden vernield en dat u gezien al deze informatie mogelijks elders bent geboren, antwoordt u: "Volgens mijn vader ben ik in Jarobi dorp geboren" (CGVS, p.14). Verder beweert u niemand in Pakistan te kennen (CGVS, p.14), hoewel de informatie aantoont dat tienduizenden mensen uit het district Sorobi zich in Pakistan gevestigd hebben. Wat uw regio Tezin betreft, blijkt uit de informatie van 1997 dat enkele duizenden families de regio waren ontvlucht. Slechts eenentwintig families uit de hele regio Tezin zouden nooit vluchteling of "displaced" zijn geweest. Dat u in Mola Khel geboren en getogen bent, is gezien deze informatie schier onmogelijk, temeer u over al deze zaken blijkbaar nooit iets heeft opgemerkt of vernomen.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw geografische kennis van de regio en van het land waar u altijd en tot voor kort zou hebben gewoond, zeer beperkt is. U verklaart afkomstig te zijn van het district Sorobi (provincie Kabul) maar geconfronteerd met de namen van aangrenzende districten zoals Mehterlam (CGVS, p.11), Kohi Safi (CGVS, p.12), Qarghayi (CGVS, p.17) en Alishing (CGVS, p.20), blijkt u deze niet te kunnen situeren of te kennen. Voorts meent u dat Sorobi aan het district Azra van de provincie Logar grenst, wat door de aanwezige informatie wordt tegengesproken. Verder is het opmerkelijk dat u wel namen kan noemen van omliggende provincies maar dat de namen van de hoofdsteden van Kapisa, Laghman en Parwan, respectievelijk Mahmood Raqi (CGVS, p.11), Mehterlam (CGVS, p.11) en Charikar (CGVS, p.11), u dan weer geheel onbekend zijn. Dit duidt er op dat uw beperkte kennis veeleer ingestudeerd is. Dit wordt bevestigd als u wel de namen van andere provincies als Kandahar en Herat weet op te noemen maar er geen idee van blijkt te hebben in welk deel van het land deze gelegen zijn (CGVS, p.12,13). Ook Pul-i Alam, de hoofdstad van Logar (de provincie waarvan u verkeerdelijk denkt dat deze aan Sorobi grenst - CGVS, p.14,15), kent u niet (CGVS, p.12). Evenmin heeft u al gehoord van Maidan Shahr (CGVS, p.16), nochtans de hoofdstad van de aan Kabul grenzende provincie Maidan Wardak. Verder lijkt de naam Bagram u niets te zeggen, ook niet als het CGVS verduidelijkt dat de plaats bekend is om de luchtmachtbasis en de gevangenis die er gevestigd zijn. Het is zeer merkwaardig dat u Bagram dan verwart met het district Bagrami (CGVS, p.11). Van de bekende plaats Darunta, op nabije afstand van Sorobi, heeft u vreemd genoeg ook nog nooit gehoord (CGVS, p.13). U stelt verder Mazar-i Sharif te kennen maar kan ook deze belangrijke stad allerminst situeren (CGVS, p.13). Dat u ook dit "vergeten" bent, is merkwaardig. Voorts stelt u dat Jarobi deel is van Tezin en meerdere dorpen kent, waaronder uw dorp Mola Khel. Het is evenwel merkwaardig dat u andere dorpen van Tezin niet kent of kan situeren. Zo lijkt u niet vertrouwd met de dorpen Haji Jabar Kalay, Sofi Khel en Mohabat Baght, volgens de informatie behorend tot Kaz Tezin en Tezin (CGVS, p.17). Dat u enkel de dorpen van Jarobi zegt te kennen, is wederom opmerkelijk. Petaw Qalay, een dorp dat wel tot Jarobi behoort, kent u overigens ook niet (CGVS, p.17). Het is niet aannemelijk dat iemand die altijd in Afghanistan zou hebben gewoond, geen kennis heeft van de geografie van zijn regio en land van herkomst.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de politieke en sociale situatie in uw beweerde regio van herkomst evenmin kan overtuigen. Gevraagd naar namen van bekende personen van de Taliban in Sorobi, zegt u er geen te kennen (CGVS, p.19), hoewel u toch aangeeft dat de situatie in het district erg onrustig is. Talibancommandant Ghazi, die van de Tezin area zou afkomstig zijn (zie informatie), kent u ook niet (CGVS, p.22). Voorts gevraagd naar commandanten van de mujahedin uit uw regio, noemt u Qari Baryal en Abdul Qahar (CGVS, p.18). U stelt dat Baryal bekend was maar zegt eerst niet te weten tot welke groepering hij behoort (CGVS, p.18). Het is nochtans een bekend gegeven dat hij een zeer belangrijk leider van de Taliban is, wat u in tweede instantie ook beaamt. Of hij nog in leven is, kan u ook niet verduidelijken (CGVS, p.18). Verder is het zeer merkwaardig dat u slechts één van de nochtans talrijke mujahedin groeperingen bij naam lijkt te kennen (CGVS, p.18). Bovendien is het u niet bekend dat deze Hezb-e Islami voornamelijk een partij van Pashtoenen is en dat de leider ervan Gulbuddin Hekmatyar heet (CGVS, p.18). Van andere bekende mujahedin zoals Sayyaf en Ahmad Shah Massoud meent u dan weer ten onrechte dat zij mensen van de Taliban zijn (CGVS, p.19). Nochtans was Massoud vijand nummer één van de Taliban en wordt hij jaarlijks herdacht door de inwoners van Afghanistan. Verder noemt u de naam van ex-president Rabbani maar weet u niet dat hij enkele jaren geleden door de Taliban werd vermoord (CGVS, p.19). Telkens opnieuw blijkt uw bijzonder beperkte en vage kennis.

Dat u niet van Tezin afkomstig bent, blijkt ook uit enkele andere verklaringen. Zo somt u wel enkele incidenten op die zich in uw regio zouden hebben voorgedaan maar opnieuw blijkt dat u er verder zeer weinig informatie over heeft. U stelt dat wegarbeiders door de Taliban werden aangevallen, maar u weet niet of zij werden ontvoerd of gedood, noch kan u verduidelijken of het Afgaanse dan wel buitenlandse

werknemers betrof (CGVS, p.21). U heeft het ook over de ontvoering van een journalist maar kan niet zeggen waar die werd ontvoerd, noch weet u of het om een mannelijke of een vrouwelijke journalist ging (CGVS, p.15). Meermaals werd u uitgenodigd voorbeelden van incidenten in uw eigen regio Tezin te geven. U heeft evenwel geen dergelijke voorbeelden gegeven, hoewel uit de informatie blijkt dat er wel degelijk incidenten in Tezin zijn geweest. Zo werd bijvoorbeeld eind 2010 in Tezin een konvooi met achttien bewakers van een wegenwerkenbedrijf aangevallen, waarbij negen veiligheidsmensen werden gegijzeld. Voorts bent u niet op de hoogte van de verkiezingsfraude in Tezin die in 2014 het nieuws haalde (CGVS, p.15). Nochtans zou u op dat moment nog in het dorp verbleven hebben (CGVS, p.15). Voorts gevraagd naar infrastructuurprojecten in de regio, noemt u slechts de asfaltering van een weg. Dat er in Tezin bijvoorbeeld ook een waterreservoir werd gebouwd, weet u niet (CGVS, p.21). Gevraagd of uw dorp ooit eens het bezoek van buitenlandse soldaten kreeg, antwoordt u eerder ontwijkend dat u er geen gezien heeft. U stelt dat u wel vliegtuigen zag die noodhulp dropten maar u heeft geen idee waar die vliegtuigen zouden opstijgen of landen (CGVS, p.17). U weet niet eens dat er een bekende luchtmachtbasis is in Jalalabad, dat niet eens zo ver van Sorobi gelegen is (CGVS, p.17).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Sorobi gelegen in de provincie Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sorobi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 27 november 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.21). Echter, u heeft er voor gekozen

vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Tezin in het district Sorobi.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uw taskara vermag de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. Ten eerste kan dergelijk document uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse identiteitsdocumenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de heer die verklaart te heten,

naam: (..)

voornaam: (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 18 december 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13^{quinquies}), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal van 18 december 2015

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, een schending van artikel 3 EVRM alsook een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat hij zich bevindt in een situatie zoals omschreven door artikel 1 van het vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 en verwijst hiervoor naar de door hem afgelegde verklaringen, meer bepaald naar het feit dat zijn vader vermoord werd door de taliban en er in het dorp een brief werd verspreid waarin de taliban dreigde om iedereen die verzoeker hielp onderduiken, te vermoorden. Verzoeker verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten en stelt dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een risico loopt dat hij een behandeling zal ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt dat verweerster zich verschuilt achter een aantal algemeenheden zoals het feit dat hij niet alle details kent over de geografische situatie en het feit dat de taskara en documenten van verzoeker niet als geloofwaardig worden beschouwd door te stellen dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en is van mening dat hem om deze reden subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddorpe om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift buiten de bestreden beslissingen en het afschrift van het bureau voor juridische bijstand ook nog een verzoekschrift bij de Raad van State.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat verzoeker niet geloofwaardig maakt dat hij in Afghanistan heeft gewoond. Ook wordt vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde geboortedatum.

Met betrekking tot verzoekers beweerde herkomst uit Afghanistan blijkt vooreerst uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de regio waar verzoeker beweert te zijn geboren en opgegroeid bijzonder hard getroffen werd door de oorlog die er woedde. Zo blijkt uit de informatie die dateert van 1997, vermoedelijk kort na verzoekers geboorte, dat van de 19 dorpen die de regio Tezin telt, op dat ogenblik zeven dorpen verlaten of onbewoond waren waaronder Mola Khel, het dorp waar verzoeker zou zijn geboren en altijd zou hebben verbleven. In redelijkheid kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoeker in een volledig verlaten dorp zou zijn opgegroeid. Ten overvloede blijkt uit verzoekers verklaringen bovendien dat hij er niet eens van op de hoogte is dat zijn dorp volledig verlaten was en alle huizen vernield werden. Terecht besluit de bestreden beslissing dienaangaande dan ook: *“Dat een inwoner van de regio niet op de hoogte zou zijn van dergelijke migratiebewegingen of van het feit dat zijn dorp vrijwel volledig onbewoond was, is uitgesloten. (...) Dat u in Mola Khel geboren en getogen bent, is gezien deze informatie schier onmogelijk, temeer u over al deze zaken blijkbaar nooit iets heeft opgemerkt of vernomen.”*

Voorts blijkt verzoekers geografische kennis van de regio maar ook van Afghanistan in het algemeen bijzonder beperkt te zijn. De beperkte kennis waarvan hij dan weer wel blijk kan geven is duidelijk veeleer ingestudeerd. Zo kan worden vastgesteld dat verzoeker probleemloos de omliggende provincies kan benoemen maar vervolgens geheel onbekend is met de namen van de respectieve hoofdsteden.

Verzoeker is evenmin bekend met een belangrijke talibancommandant uit zijn streek, kan slechts één van de talrijke mudjahedingroeperingen bij naam noemen en meent ten slotte geheel ten onrechte dat algemeen bekende mudjahedin zoals Sayyaf en Ahmad Shah Massoud talibancommandanten waren.

Verzoeker kan enkele incidenten uit zijn streek opsommen maar blijft verder in gebreke hier meer informatie over te geven hetgeen opnieuw duidt op ingestudeerde kennis. Verzoeker wist ten slotte niet dat er een bekende luchtmachtbasis in Jalalabad, niet ver van de streek waar hij van afkomstig is, gelegen is.

Waar verzoeker ten slotte nog wijst op het verzoekschrift dat hij heeft ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij met betrekking tot zijn beweerde minderjarigheid en hij tot op heden nog geen eindbeslissing van de Raad van State in deze heeft gekregen dient erop gewezen dat deze beslissing wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is.

Verzoeker weerlegt de motieven geenszins zodat deze onverminderd overeind blijven. Verzoeker beperkt zich in zijn verweer tot de vaststelling dat de verwerende partij zich verschuilt achter een aantal algemene redenen waardoor ze haar verplichting tot materiële motivering schendt.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker niet aantoonst afkomstig te zijn uit het dorp Mola Khel, district Sorobi, provincie Kabul. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen of nog als hij uit een streek komt waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is. Bijgevolg is het dus van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoeker afkomstig is. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, waartoe in de bestreden beslissingen wordt besloten, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te

komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende bevel om het grondgebied te verlaten – Asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 29 december 2015 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER